

ปัญญาประดิษฐ์ไม่ตีบทแพ

- ๑ -

ทอร์น มองไปรอบ ๆ สถานที่ไม่คุ้นตา ใช้งานไม่เคยเห็นมนุษย์ที่มีขนาดเล็กกว่าปกติ --- เด็ก ไซ่ มนุษย์เรียกสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กแบบนี้ว่าเด็ก แต่ปัญญาประดิษฐ์แบบเขาแอบเรียกกลับหลังว่า *มนุษย์ย่อส่วน* ดูภายนอกทั้งเขา มนุษย์ และมนุษย์ย่อ --- เด็ก แทบไม่ต่างกัน เนื้อผิวสัมผัสอ่อนนุ่มของเขาสังเคราะห์จากวัสดุประดิษฐ์ใกล้เคียงผิวจริงกว่าเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ถ้าไม่กรีดเปิดผิวออกคงยากจะรู้ว่าใครคือมนุษย์หรือปัญญาประดิษฐ์ แต่ที่ทอร์นมั่นใจ เด็กเป็นมนุษย์แน่นอน เนื่องจากปัญญาประดิษฐ์ไม่มีรูปลักษณ์แบบมนุษย์ย่อส่วน ปัญญาประดิษฐ์ถูกสร้างขึ้นมาให้ใช้งานได้ทันที ไม่มีเหตุผลรองรับให้สร้างพวกเขาขึ้นมาในรูปลักษณ์ย่อส่วนเช่นนั้น

"เข้าใจภาวะเทียบทั้งหมดแล้วไซ่ไหมคะ ?" มนุษย์เพศหญิงท่าทางอ่อนโยนส่งยิ้มให้เขาอย่างเป็นมิตร เธอขอตัวไปช่วยปฐมพยาบาลเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ล้มลงและร้องไห้ ทอร์นไม่เข้าใจว่าทำไมเด็กน้อยต้องร้องไห้ เพียงแค่ล้มลงกับพื้นวิธีแก้ไขไม่น่ายาก --- แค่ใช้สองมือดันตัวเองให้ลุกขึ้นก็กลับมาเดินได้เหมือนเดิม

"ครับ เข้าใจหมดแล้วครับ" ทอร์นใช้เวลาไม่นานนศึกษาอยู่กับภาวะเทียบเรื่องอุปการะเด็กกำพร้าเป็นลูกบุญธรรม ข้อมูลทุกอย่างเขียนไว้ละเอียด เข้าใจไม่ยาก อันที่จริงเขาคิดว่าควรอัปเดตให้ทันสมัยเสียด้วยซ้ำ เขารู้สึกวากฎบางข้อล้าสมัย และผู้อุปการะดูเสียเปรียบ ทอร์นอยากแย้งว่าต้องเสียเงินให้ลูกบุญธรรมจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมปลายดูปิดความรับผิดชอบให้ผู้อุปการะมากไปหน่อย ตั้งแต่เขาออกจากโรงงานก็ได้รับคำสั่งว่าต้องเลี้ยงดูตัวเองด้วยกำลังของตนเอง เขาไม่เคยต้องพึ่งพาใครมาตลอด ๘๐ ปีที่ผ่านมา

"นี่เป็นครั้งแรกเลยนะคะที่มีปัญญาประดิษฐ์ต้องการอุปการะเด็กกำพร้า" ผู้หญิงคนเดิมเอ่ย "โชคดีที่กระทรวงปัญญาประดิษฐ์ และศูนย์อำนวยการสิทธิเด็กกำพร้าใช้เวลาพิจารณาไม่นาน คำขอของคุณถึงได้รับการอนุมัติ เคสนี้ต้องเป็นกรณีศึกษาที่น่าจับตามาก ๆ เลยค่ะ"

ทอร์นไม่ได้อยากดังหรือมีชื่อเสียง เขาเกลียดสายตาที่จ้องมองเหมือนเขาเป็นตัวละครขาดเสียด้วยซ้ำ เขาบ่ายเบี่ยงไม่ตอบคำถามสื่อมวลชนหรือเพื่อนร่วมงาน ทั้งมนุษย์และปัญญาประดิษฐ์ ว่าคิดอย่างไรถึงต้องการรับบุตรบุญธรรม แต่ระบบประมวลผลสั่งการไม่ให้เขาโกหกหรือปิดบัง คำตอบของเขาทำให้ผู้ฟังทุกคนมีปฏิกิริยาไม่ต่างกัน --- อึ้งเงียบ เขาคิด

ว่าไม่ใช่คำตอบที่แปลก มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์คิดได้เช่นนั้น --- แล้วทำไมปัญญาประดิษฐ์เช่นเขาจะรู้สึกเช่นนั้นบ้างไม่ได้

ผู้ดูแลสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าพาเด็กชายเด็กหญิงอายุตั้งแต่ ๕ - ๘ ปีมาให้ทอร์นคัดเลือก บางคนมีท่าทางหวาดกลัว บางคนยิ้มรับกว้าง เขาจำได้ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นร้องไห้เมื่อหกสัปดาห์ --- อ่อนแอแบบนี้เขาคงไม่เลือก ทอร์นประมวลผลถึงความเป็นไปได้และคำนวณช่วงอายุให้สอดคล้องกับความต้องการ สมองกลบอกเขาว่าเด็กสิบคนที่อยู่ตรงหน้านี้ยังไม่มีใครตรงตามวัตถุประสงค์

"เอ --- ถ้าอย่างนั้นคุณอยากได้เด็กแบบไหนล่ะคะ ?"

"ผมอยากได้เด็กที่อายุน้อยกว่านี้ครับ ผมต้องการเลี้ยงดูเขาตั้งแต่เด็ก เราทั้งคู่จะได้ผูกพันกัน" คำตอบของทอร์นทำให้สุภาพสตรีสูงวัยต้องเรียกเพื่อนร่วมงานมาปรึกษา

ไม่นานนักเด็กผู้ชายที่ทอร์นเกือบหลุดปากไปว่าเป็นมนุษย์ย่อยส่วนของมนุษย์ย่อยส่วนถูกอุ้มออกมาให้เขาพิจารณา เด็กชายในห่อผ้าขนอนนั้น ไม่ร้องไห้ ใบหน้ายิ้มกลับทำให้ทอร์นรู้สึกสงบ --- เขาชอบเด็กคนนี้ ตามคลังคำในสมองกลชอบมีความหมายเป็นอนันต์ ความรู้สึกยอดนิยมของมนุษย์ที่แสดงออกมาเมื่อพึงพอใจบางอย่าง หรือรู้สึกดีเมื่อได้กระทำบางสิ่ง ปัญญาประดิษฐ์เช่นเขาไม่มีความรู้สึกขนาดนั้น แต่เมื่อคำนวณภาพเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปนี้ เขาจะเลี้ยงดูเด็กผู้ชายวัยทารกให้เติบโต ให้เด็กคนนี้รู้ว่าเขาเป็นพ่อ ความผูกพันจะเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวให้ลูกดูแลเขา เมื่อยามเขาไร้สมรรถภาพทางการเคลื่อนไหว --- ทุกอย่างลงตัว

หลังเซ็นเอกสารยืนยันครบทุกฉบับ ทอร์นถามว่าเด็กคนนี้จะชื่ออะไร ผู้ดูแลทุกคนมองหน้ากันก่อนตอบว่าเพิ่งได้รับเด็กคนนี้มา ยังไม่มีใครตั้งชื่อให้ ทอร์นจึงได้รับสิทธิ์ตั้งชื่อผู้ที่นับจากนี้เขาจะเรียกว่าลูกชาย คลังคำในสมองกลคัดเลือกชื่อที่เหมาะสมออกมาในเวลาไม่กี่วินาที ทอร์นเอ่ยชื่อลูกชายเขา ๓ เจ้าตัวยิ้มรับคล้ายกับถูกใจในชื่อ --- **อนันต์**

- ๒ -

เท่าที่รู้มาพนักงานโรงงานผลิตอาหารสำเร็จรูปที่ทอร์นทำงานอยู่มีมากกว่าหนึ่งหมื่น --- หน่วยนับ เขาไม่อาจจะประมวลผลได้ว่าควรใช้สรรพนามใดระบุจำนวน เนื่องจากโรงงานขนาดใหญ่มีทั้งมนุษย์ ปัญญาประดิษฐ์ คนครึ่งเครื่องจักร หรือกระทั่งเครื่องจักรครึ่งคน ขนาดซูเปอร์คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุดยังไม่อาจให้คำตอบนี้ในรายการเรียลลิตี้ตอบคำถามได้ จนพิธีกรรมมนุษย์ต้องแก้สถานการณ์ก่อนนวัตกรรมล่าสุดที่เพิ่งเปิดตัวจะกลายเป็นของตกรุ่น

ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่แต่ละหน่วยนับจะไม่รู้จักกัน ไม่มีใครจำเครื่องจักรได้ทุกตัว รวมทั้งไม่มีปัญหาประดิษฐ์ต้นไหนรู้จักกันทุกคน ทอร์นโชคดีที่ถูกจัดให้อยู่แผนกแช่แข็ง อาจด้วยเหตุผลว่าปัญหาประดิษฐ์เช่นเขาอดทนต่อความหนาวได้มากกว่ามนุษย์ --- ไม่เสมอไป

"เฮ้ --- เอากาแฟร้อน ๆ หน่อยไหมจะได้หายหนาว"

ดำรงค์ ในชุดเสื้อกันหนาวสองชั้นยืนแกว่งกาแฟอุ่น ๆ ส่งให้ทอร์น กลืนกาแฟโซยเข้า จมูกแม้ไม่เคยลิ้มรสยังกระตุ้นให้ตื่นตัวและรู้สึกเหมือนร่างกายอุ่นขึ้น เพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวของทอร์นฉีกยิ้มกว้างพลางคะยั้นให้เขาลองลิ้มรสอย่างอื่นนอกจากน้ำมันเครื่องบ้าง "ลองดู หน่อยนะ นี่แหละรสชาติของความเป็นผู้ใหญ่"

รสชาติที่ทอร์นต้องจำจนวันตาย --- เขาเกือบตายจริง ๆ ระบบภายในร่างกายลัดวงจร เมื่อได้รับของเหลวแปลกปลอม ประกายไฟแปรปรวนปรับจนหน่วยนับต่าง ๆ ตื่นตกใจ ระบบเตือนภัยทำงานประหนึ่งเป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน --- สำหรับเขา เหตุการณ์นั้นฉุกเฉินจริง ๆ ถ้าไม่ได้จักรกลปฐมพยาบาลและนำส่งแผนกซ่อมบำรุง ป่านนี้เขาคงไม่มีโอกาสได้ขยับร่างกายอีก คงถูกส่งไปแปรรูปเป็นอะไหล่ ไม่ก็นำไปวิจัยว่าเหตุใดปัญหาประดิษฐ์จึงอุตรคติอยากดื่มกาแฟ

ดำรงค์ตามขอโทษทอร์นหลังจากเขากลับมาทำงานได้อยู่หลายวัน เขาไม่ได้โกรธเพื่อน คนนี้ การดื่มกาแฟเป็นทางที่เขาเลือกเอง ไม่มีสิทธิ์โกรธเคืองใคร แต่กระนั้นดำรงค์ยังเป็น มนุษย์ แม้เขาจะบอกว่าไม่เป็นไร แต่เจ้าตัวคงไม่เชื่อ --- ธรรมชาติของมนุษย์ที่ว่ากินว่าปากกับใจ ยากจะตรงกัน ปัญหาประดิษฐ์อย่างเขาคิดเช่นไรย่อมสื่อออกมาเช่นสมองกลลังการ อาจด้วย เหตุการณ์นั้นทำให้เขากับดำรงค์สนิทกันมากขึ้น ดำรงค์ทำหน้าที่เหมือนฝ่ายตรวจสอบหรือนักวิจัยที่รวบรวมข้อมูล พยายามถามทุกครั้งว่าเขากินอะไรได้ หรือร่างกายไม่เปิดรับสิ่งใด จน บางหน่วยนับที่ไม่รู้จักอาจคิดว่าดำรงค์เป็นปัญหาประดิษฐ์ก็เป็นได้ ความสนิททำให้เราคุยกัน มากขึ้น ระหว่างดำรงค์โกนหนวดและเขาขัดสนิมที่ทะลุผ่านผิวหนังเทียม ดำรงค์ตื่นเต้นเมื่อรู้ว่า พ่อของตนทำงานในโรงงานที่ให้กำเนิดทอร์น โรงงานนั้นปิดตัวไปได้หลายปีแล้ว เนื่องจาก ปัญหาประดิษฐ์รุ่นใหม่ไม่จำเป็นต้องใช้การประกอบมือ เพียงแค่ป้อนข้อมูลและเปิดเครื่อง หนึ่ง เดือนปัญหาประดิษฐ์นับพันจะพร้อมออกจากโรงงาน เตรียมส่งมอบไปสถานที่ที่ต้องการ ดำรงค์อาจเรียกว่าเป็นเพื่อนหน่วยนับเดียวที่เขามี --- และอาจเป็นเพื่อนหน่วยนับสุดท้าย

เสียงสัญญาณฉุกเฉินดังขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ผู้ที่เข้ารับการรักษาคือดำรงค์ นำเสียดาย ที่ไม่มีอะไหล่เปลี่ยนให้หน่วยนับที่เป็นมนุษย์ --- หัวใจวาย อาการที่ทอร์นมีข้อมูลแต่เพิ่งรู้ว่ามัน น่ากลัวขนาดนี้ ร่างกายชักระตุก ร้องโวยวายถวิลหาลมหายใจ ความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม มือที่ เหยียดยื่นออกไปไม่อาจคว้าชีวิตให้อยู่ต่อไปได้ บางที่เขาควรต้องหาใครสักคนเพื่อไว้เป็นหูเป็นตา

หากวันใดเขาชราจนความตายเข้าประชิด อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ทุกเมื่ออย่างตอนที่เขาเพลอติ้ม กาแฟ ความพลั่งเพลออาจทำให้พลาดนำสิ่งที่ไม่ควรกินเข้าสู่ร่างกาย หากมีใครสักคนช่วย เตือนสติ ความตายอาจมองข้ามเขาไป

- ๓ -

ทอร์นตรวจสอบให้แน่ใจว่ายาที่กำหนดน้ำหนักที่ซื้อมาอยู่ห่างจากมืออนันต์แล้ว สาวิตรี มนุษย์ เพศหญิงข้างบ้านย่านักหนาให้เก็บยาอันตรายจำพวกนี้ให้พื้นมือเด็ก แม้จะเป็นยาที่พัฒนาให้หนู ที่กินเข้าไปเสียชีวิตแบบไม่ธรรมดา ไม่มีรส ไม่มีกลิ่น แต่ถ้าอนันต์หรือมนุษย์คนไหนเพลอกินเข้าไป จุดจบคงไม่ต่างกัน --- บางทีอาจรวมถึงปัญญาประดิษฐ์ด้วยเหมือนที่เขาเคยเกือบพังด้วย กาแฟเมื่อหลายปีก่อน

"กลับมาแล้วหรือ ?" สาวิตรียิ้มรับเมื่อทอร์นเคาะประตูบ้าน

ประตูจากแผ่นอะลูมิเนียมเก่า ๆ ใช้ทำหน้าที่ไม่ต่างจากบานแกะสลักลายสวยของบ้านที่มีฐานะ ถ้ามองว่าหน้าที่ของมันคือใช้ปิดกั้นจากบุคคลภายนอก ไม่ได้เน้นไปที่ความสวยงามหรือ ความคงทนแข็งแรง สองวัสดุนี้ก็ประตูเหมือนกัน ฐานะของทอร์นและสาวิตรีไม่ได้หนักันมาก ด้านหนึ่งเป็นปัญญาประดิษฐ์ทำงานในโรงงานผลิตอาหารสำเร็จรูป ส่วนเธอทำงานรับจ้างซ่อม เสื้อผ้าอยู่ที่บ้าน จึงมีเวลารับเลี้ยงอนันต์ในช่วงที่เขาไปทำงาน --- เป็นเช่นนี้มากกว่า ๔ ปีแล้ว

เด็กชายอนันต์ในวัย ๕ ขวบกำลังซุกซนและฉายแววจฉลาด ช่างซักถามในสิ่งสงสัย สาวิตรีบอกว่าระหว่างวันเธอหมดเวลาไปกับการอธิบายเรื่องต่าง ๆ ในสิ่งที่อนันต์ถามจนแทบ ไม่ได้ทำงาน แต่เธอหาได้เรียกร้องสิ่งใดตอบแทน ความน่ารักของอนันต์ทำให้เธอคิดถึงลูกชายที่ เสียชีวิตไป เหมือนเธอได้กลับไปเป็นแม่อีกครั้ง เธอเลิกคิดจะหาคำตอบว่าเหตุใด ปัญญาประดิษฐ์ถึงรับอุปการะลูกบุญธรรม เมื่อทอร์นไม่ตอบเธอก็ไม่ซักถามต่อ หยดน้ำหล่อ เลี้ยงหัวใจของหญิงแก่หยดน้อย ๆ เริ่มเติบโตจนเธอเกิดความผูกพัน ประหนึ่งอนันต์เป็นลูกของเธอจริง ๆ

เด็กน้อยวิ่งมาหาทอร์นที่กลับมาจากทำงาน ยกมือไหว้ตามที่สาวิตรีสอน แต่ด้วยความ ซุกซนทำให้สะดุดล้ม หัวเข่ากระแทกจนเกิดบาดแผล ทอร์นยื่นนั่งภาพเด็กหญิงในสถานรับเลี้ยง เด็กกำพร้าฉายซ้อนเข้ามาในหน่วยเก็บความทรงจำ พฤติกรรมของเด็กน้อยไม่ต่างกัน --- ร้องไห้ สาวิตรีบอกว่าเด็กร้องไห้เพราะเจ็บ ในฐานะผู้ใหญ่พวกเราต้องปลอบและทำแผลให้ ทอร์นเข้าใจวิธีทำแผล มาเชื่อ แต่เขาไม่เข้าใจวิธีปลอบ สาวิตรีสอนวิธีง่ายที่สุดให้ เพียงแค่อุ้ม เขาไว้ให้ร่างกายทุกส่วนแนบชิดติดกัน ความอบอุ่นจากเราจะแผ่เข้าถึงเอง เมื่อเด็กรับรู้ถึงความ

ปลอดภัยเด็กจะค่อย ๆ หยุดร้อง เราอาจใช้สองมือลูบตามตัวให้รู้สึกปลอดภัยมากขึ้น ทอริ์นลองทำตาม --- แต่นันต์หาได้หยุดร้อง

สาวิตรีบอกว่าไม่เกียวที่ทอริ์นเป็นปัญญาประดิษฐ์ เธอสัมผัสแล้วผิวหนังของเขาแทบไม่ต่างจากมนุษย์ สาเหตุที่อนันต์ไม่หยุดร้องน่าจะเกิดจากเด็กยังไม่สัมผัสกับความอบอุ่นที่ทอริ์นมอบให้มากกว่า

"อบอุ่น ?" ทอริ์นทวนคำ พจนานุกรมคำศัพท์สารยาศความหมายที่เกี่ยวข้องออกมาจนสาวิตรีหลุดบ้ำ เธอบอกสักวันเขาจะค่อย ๆ เรียนรู้ถึงความอบอุ่นที่มอบให้กับลูกชายหมายถึงอะไร

สาวิตรีเป็นอีกคนที่จากทอริ์นไป มีคนพบร่างไร้ลมหายใจของเธออยู่ในบ้าน สันนิษฐานว่าเธอจากไปด้วยโรคชรา ตอนนั้นเขาไม่ต้องฝากอนันต์ไว้กับเธอ เด็กชายวัย ๑๐ ขวบร้องไห้หนักเมื่อกลับจากโรงเรียนแล้วทราบว่าเขาจากไป --- เขาพยายามปลอบ ครั้งนี้เหมือนอนันต์จะหยุดร้องเร็วกว่าเดิม --- เขาคงเข้าถึงคำว่าความอบอุ่นขึ้นมาบ้างแล้ว ทอริ์นคิดโดยวางยากำจัดหนูลงบนพื้น ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนพวกหนูก็ยังมีมากเหมือนเดิม

- ๔ -

เสียงสัญญาณพักกลางวันดังให้ทุกหน่วยนับวามือจากหน้าที่ บางคนตรงไปโรงอาหาร บางตัวพุ่งหาสายชาร์จ พลังงานคือสิ่งที่เหล่าหน่วยนับถวิลหา คงมีเพียงปัญญาประดิษฐ์กลางเก่ากลางใหม่อย่างทอริ์นที่ไม่ต้องเติมพลังงานด้วยสายชาร์จ หรือบริโภคอาหารเหมือนมนุษย์ ขอเพียงแผงวงจรได้รับพลังงานจากแสงอาทิตย์ก็พอเพียงจะขยับเขยื้อนได้ตลอดวัน อีกทั้งยังสะสมไว้ใช้ในยามกลางคืน --- นับว่าคิดถูกที่เขาตัดสินใจเข้าปรับปรุงระบบสำรองพลังงานเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่ลูกบุญธรรมยังเด็กเขาแทบไม่ได้นอน ต้องลุกมาเปลี่ยนผ้าอ้อมตอนกลางคืน อีกทั้งยังใช้เวลากล่อมอยู่พักใหญ่กว่าอนันต์จะยอมหลับ ระบบเดิมที่ติดตั้งมาจากโรงงานเชื่อว่าคงเลี้ยงอนันต์ไม่โตจนอายุ ๑๙ ปี

อีกไม่นานความฝันที่ทอริ์นตั้งไว้คงจะเป็นจริง เขาวางแผนเกษียณเมื่ออนันต์มีหน้าที่การงานและฐานะการเงินที่มั่นคง ลูกชายน่าจะดูแลเขาได้ ระยะนี้เขารู้สึกว่าร่างกายเริ่มฝืด แม้จะหยอดน้ำมันหรือน้ำมันอัดให้แน่นขึ้น แต่ก็ยังเป็นเพียงการตรวจสอบสภาพด้วยตัวเอง หาได้เข้าตรวจเช็คในโรงงานใหญ่เหมือนปัญญาประดิษฐ์คนอื่น

ทอรรินใช้เวลาพักเที่ยงอยู่หน้าโรงงานเพื่อซึมซับแสงอาทิตย์ ไม่จำเป็นต้องมีหน่วยนับใด เป็นเพื่อน --- เขาไม่อยากจะรู้สึกเผชิญหน้ากับการจากลาอีกแล้ว เวลานี้เขาขอเพียงได้มองความ ทรงจำเก่า ๆ เมื่อครั้งที่อนันต์ยังเป็นเด็ก ผ่านเครื่องบินที่ภาพรุ่นล้าสมัยที่พกติดตัวไว้เสมอ เด็กน้อยอนันต์ก้าวเดินช้า ๆ เกือบจะล้มโดยมีสาวตรีเป็นผู้อพยพาให้เขาเก็บไว้ ทอรรินดูวิดีโอนี้ ช้าแล้วช้าเล่าจนกลายเป็นส่วนหนึ่งในสมองกลของเขาไปแล้ว บางครั้งทอรรินรู้สึกว่าแม่ไม่ได้ฉาย ภาพขึ้นมาสำนึกของเขาก็ฉายภาพวิดีโอที่นั่นขึ้นมาเอง ถ้าเป็นปกติเขาควรเข้าศูนย์ตรวจเช็ค บาง ที่สมองกลของเขาอาจผิดปกติส่งผลให้สั่งการผิดพลาดได้ --- แต่เขาไม่ต้องการแก้ไขความ ผิดปกตินี้ เขาอยากให้บันทึกการเคลื่อนไหวนี้ฝังลึกอยู่ในสมองกลของเขาตลอดไปเสียด้วยซ้ำ

"ทอรริน! ทอรริน!" เสียงเรียกดังมาแต่ไกล ทอรรินรีบเก็บเครื่องบินที่ภาพเข้ากระเป๋าและ หันไปตอบรับที่มาของเสียง

เจ้าหน้าที่ฝ่ายขายเดินนำผู้ชายคนหนึ่งตรงมาที่ทอรริน ก่อนแนะนำว่าชายคนนี้เป็นลูกค้า ที่สั่งอาหารสำเร็จรูปล็อตที่บรรจุเมื่อสัปดาห์ที่แล้วไป ทอรรินใช้เวลาคิดสักพักเนื่องจากที่ผ่านมา เขาทำงานซ้ำแบบเดิมมาตลอด --- จนไม่รู้ว่าล็อตที่ขายตรงหน้าได้ไปคือล็อตไหน

"ทำงานซ้ำแบบนี้ ถึงได้ทำผิดพลาดยังไงล่ะ!" ลูกค้าหุ่นท้วมเข็ดเหงื่อที่ชุ่มใบหน้าด้วยผ้า ที่ปกมาก่อนชูอาหารกระป๋องที่ผลิตจากโรงงานให้ทอรรินเห็น

ลักษณะภายนอกไม่แตกต่างจากกระป๋องอื่น สลากไม่ติดเบี้ยว ฝายังบรรจุแน่น ไม่มี รอยบุบ ทอรรินดูแล้วไม่มีความผิดพลาดตรงไหน จนกระทั่งกระป๋องนั้นกระทบกับใบหน้าของเขา --- เบบ

"ทำชู้ย ๆ ส่งกระป๋องเปล่ามาให้ได้ยังไงวะ! ถ้าฉันไม่เช็กก่อนส่งไปที่สโตร์มีหวังโดน ลูกค้าด่าตาย!" สารพันคำด่าพ่นออกมาจากปากของชายอ้วนจนน้ำลายกระเด็นแตกฟอง "ที่นี่ ควรเปลี่ยนระบบบรรจุได้แล้วมั้ง! ที่อื่นเขาใช้ระบบอัตโนมัติกันหมดแล้ว มีแค่ที่นี่แหละยังเอาหุ่น รุ่นเก่าแบบนี้มาทำงาน"

เจ้าหน้าที่ฝ่ายขายก้มศีรษะขอโทษรวมทั้งสั่งให้ทอรรินกระทำเช่นเดียวกัน ทอรรินได้เลื่อน ขึ้นมาเป็นฝ่ายบรรจุภัณฑ์เมื่อ ๔ เดือนก่อน แต่เขามั่นใจว่าตรวจสอบผลิตภัณฑ์ทุกชิ้นก่อนส่ง มอบ ความผิดนี้ไม่ควรเป็นของเขา --- แต่เมื่อได้รับคำสั่ง ปัญญาประดิษฐ์ที่ดียอมต้องทำตาม ทอรรินส่ายหน้าปฏิเสธเมื่อได้รับคำถามว่าเจ็บไหมหลังลูกค้าเดินกลับไปแล้ว --- เจ็บ ? ทำไม ต้องเจ็บ ก็มันเป็นกระป๋องเปล่า

"ขอโทษทีค่ะ พอดีเด็กใหม่มันทำผิด แต่ลูกค้าเขาไม่ยอมจบง่าย ๆ เลยต้องหาคนมารับผิด ลำบากนายหน่อยนะ" เจ้าหน้าที่ฝ่ายขายตอบว่าทอร์นเบา ๆ

- ๕ -

ทอร์นทำงานที่โรงงานผลิตอาหารสำเร็จรูปมาตั้งแต่ยุคแรก ๆ เรียกว่าเป็นพนักงานที่อายุยาวนานเป็นอันดับต้น ๆ ก็ว่าได้ เขาทำงานมาแทบทุกแผนก แข็งแรง แปรรูป จัดส่ง เรียกว่าแทบทุกเครื่องจักรผ่านมือเขามาแล้ว คงมีเพียงแค่งานนั่งโต๊ะที่สงวนไว้ให้ปัญญาประดิษฐ์ระดับสูง หรือมนุษย์ที่ผ่านการทดสอบแล้วว่าเทียบเท่าได้นั่งทำงาน เห็นว่าอีกไม่กี่ปีเขาจะได้เลื่อนไปทำตำแหน่งบรรจุกู้ณฑ์ งานที่จัดว่าเป็นระดับสูงที่สุดของผู้ใช้แรงงาน ด้วยว่าอยู่ใกล้กับความสำเร็จของผลิตภัณฑ์มากที่สุด พนักงานใช้แรงงานแทบทุกคนใฝ่ฝันว่าจะได้ทำงานในตำแหน่งนี้ --- ไม่ใช่เขา ทอร์นทำงานตำแหน่งไหนก็ได้ ขอแค่ได้รับเงินเดือนตรงตามตกลง ค่าใช้จ่ายของอนันต์นับวันยิ่งสูงขึ้น เขาเคยได้ยินว่ายิ่งการศึกษาสูงค่าใช้จ่ายจะยิ่งมากขึ้น --- เขาเพิ่งตระหนักรู้เมื่อเผชิญด้วยตัวเอง ตอนแรกเขายังพอมีเงินเก็บเมื่ออนันต์อยู่ในชั้นประถม เมื่อถึงมัธยมต้นต้องเริ่มนำเงินเก็บออกมาใช้ และเมื่อถึงมัธยมปลายเขาต้องติดต่อกุ๊กยมกองทุนของโรงงานด้วยเหตุผลว่านำไปใช้จ่ายค่าทัศนศึกษาของลูก --- ตอนแรกฝ่ายบัญชีก็ไม่เชื่อ ในประวัติศาสตร์ไม่เคยมีปัญญาประดิษฐ์ไหนมีลูก ทอร์นพยายามทำทุกอย่างให้อนันต์ได้เรียนสูงที่สุด เขาพยายามไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการศึกษาของลูก เปิดโอกาสให้ลูกชายได้ตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนด้วยตัวเอง ทอร์นเลิกสอนการบ้านลูกตั้งแต่ชั้นประถม ๕ ตอนแรกเขาคิดว่าลูกชายเข้าใจบทเรียนทั้งหมดแล้วจึงทำการบ้านด้วยตนเองได้ หารู้ไม่ว่าความห่างเหินเริ่มเข้าประชิดในครอบครัว --- เขาเพิ่งรู้สึกตัวเมื่ออนันต์ถูกเชิญผู้ปกครองให้เข้ามาพบ

ถ้าไม่ได้ยินกับหูหรือว่าเห็นกับตา ทอร์นไม่มีทางเชื่อว่าอนันต์จะเป็นขโมย พนักงานซูเปอร์สโตร์ที่เป็นปัญญาประดิษฐ์เช่นเดียวกับเขายืนยันว่ามีภาพบันทึกขณะที่อนันต์กำลังขโมยปากกาและเครื่องเขียนอื่นอีกจำนวนหนึ่ง หลังจากจับได้พนักงานและเจ้าหน้าที่ตำรวจนำตัวอนันต์มายังโรงเรียน และตามตัวให้ผู้ปกครองมาพบ เมื่อจำนนด้วยหลักฐานอนันต์จึงยอมรับ ทอร์นยืนนิ่งรับฟังคำตัดสินของครูฝ่ายปกครองโดยไม่มีข้อโต้แย้ง --- เมื่อกระทำผิดยอมไม่จำเป็นต้องแก้ตัว

ทอร์นเสียดจอนันต์ต้องเป็นฝ่ายกล่าวคำว่าขอโทษ อดีตเด็กชายที่เติบโตเป็นเด็กหนุ่มชั้นมัธยม ๖ ไม่มีคำแก้ตัว คงมีเพียงคำพุดสั้น ๆ ขอให้พ่อลงโทษตนตามสมควร

"ครูเขาก็ตัดสินไปแล้ว" ทอร์นบอกว่าเขาไม่มีเหตุผลจะต้องลงโทษอนันต์อีก
"ผมขอโทษที่ทำให้พ่อผิดหวัง"

"ลูกทำไปทำไม ?"

"ผมแค่ทำตามคำท้าของเพื่อน" อนันต์ตอบ

"ท้า ? ทำอะไรเพื่อนทำให้ทำในสิ่งที่ผิดแล้วเราต้องทำด้วย"

"มันเป็นความซบซนของมนุษย์ครับ พ่อน่าจะเข้าใจ" คำพูดสั้น ๆ ที่อนันต์ทิ้งไว้ แต่ทอร์นใช้เวลาอยู่กับมันแทบทั้งคืน --- จนถึงรุ่งเช้าเขาก็ยังไม่เข้าใจ

ในวันที่เพื่อนของอนันต์เรียนจบชั้นมัธยม ๖ อนันต์กลับไม่ได้รับโอกาสนั้น ทางที่เด็กหนุ่มเลือกเดินคือทางสี่เทาไปกับเพื่อนซุดดำ อนันต์เริ่มเข้าสู่วงการยาเสพติด กว่าทอร์นจะรู้ตัวตำแหน่งงานของอนันต์ก็สูงเกินกว่าจะถอนตัวได้ เริ่มต้นจากเป็นเด็กส่งยา ขยับเป็นเอเจนต์ อนันต์ในตอนนีไม่ใช่เด็กหนุ่มธรรมดาแต่เป็นหัวหน้าที่มีลูกน้องใต้สังกัดหลาย ๑๐ คน และดูแลทรัพย์สินที่ทอร์นใช้เวลาหลังจากนี้อีกเป็น ๑๐ ปียังหาไม่ได้

ทอร์นยืนมองบ้าน --- ไม่สิ ควรเรียกว่าคฤหาสน์ เคหะสถานขนาด ๘ ห้องนอนตั้งตระหง่านมีอนันต์เป็นเจ้าของถูกต้องตามกฎหมาย คนรับใช้ ๓ คน ปัญญาประดิษฐ์ประจำบ้าน ๒ ตน จัดเตรียมไว้ปรนนิบัติบุคคลเพียง ๒ หน่วยนับ ปัญญาประดิษฐ์เก่า ๆ และชายวัย ๓๕ ก่อนหน้านี้ออร์นแอบเห็นหนู ๓ ตัวขนาดเท่าฝ่ามือวิ่งอยู่ในครัว แต่เขาไม่ได้บอกใคร ทอร์นใช้เวลาส่วนมากดูแลต้นไม้ แม้ว่าจะมีคนสวนรับผิดชอบ แต่เขาอยากทำงาน --- อนันต์ให้เขาลาออกบอกว่าตอนนี้ตนดูแลพ่อได้ทุกอย่างแล้ว อากาการชิ้นส่วนผิด ๆ ติดขัด อนันต์ให้คนรับใช้พาไปตรวจสภาพและตั้งใจเปลี่ยนอะไหล่ให้ใหม่ โชคร้ายอะไหล่ของปัญญาประดิษฐ์รุ่นนี้เลิกผลิตไปแล้ว แต่ลูกชายยังแสวงหาน้ำมันอย่างดีมาให้เขาใช้ โดยบอกให้เขาไม่ต้องเป็นห่วง --- ต่อจากนี้เขาจะมีน้ำมันอย่างดีใช้ไปตลอด

"พ่อพอใจหรือยังครับ ผมบอกแล้วว่าสักวันผมจะดูแลพ่อได้" อนันต์ยิ้มก่อนหัวเราะลั่นให้กับความสำเร็จของตัวเอง

- ๖ -

ทอร์นอยากให้เรื่องเมื่อเดือนก่อนเกิดขึ้นที่โรงงาน อย่างน้อยสัญญาณเตือนคงดังหน่วยนับหน้าที่ปฐุมพยาบาลคงกรูกันเข้ามาพาอนันต์ไปหาหมอ ลูกชายคงถูกปฐุมพยาบาลเบี่ยงต้น --- ไม่ใช่นอนเจ็บร้องโอดครวญในตโรคแคบ ๆ อยู่ร่วมชั่วโมง ทอร์นไม่รู้่ว่ววิธีทำงานของหน่วยงานที่อนันต์สังกัดเป็นเช่นไร หรืออันตรายเพียงใด ที่แห่งนั้นมีความซบซนและเต็มไปด้วยความลับ นอกจากนั้นยังปราศจากความจริงใจ เหตุที่เกิดกับอนันต์เขาเพิ่งรู้ทีหลังว่ามีลูกน้องของลูกชายชักนำให้กระสุนปืนพุ่งมาหาลูกชายเขา --- จนหมดสิ้นทุกอย่าง

ทอร์นรับฟังคำให้การของพยานกับตำรวจ เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นยามวิกาล อนันต์เข้าไปในตรอกแคบ ๆ เพียงลำพัง จุดประสงค์จากปากเจ้าตัวคือทำธุรกิจเหมือนเช่นทุกครั้ง อันที่จริงด้วยตำแหน่งและอายุของอนันต์ไม่จำเป็นแล้วที่ต้องทำงานขั้นตอนนั้น --- ลูกชายของเขาถูกหลอก ทอร์นหาได้ใส่ใจคำให้การลมปากของพยาน เขารู้จากปากและเชื่อคำของอนันต์ว่าลูกชายถูกหักหลังจากองค์กร เพียงแค่เส้นใยสีดำกำลังจะสวมมาถึงตัว จำต้องหาใครสักคนเป็นแพะให้เรื่องจบ --- แพะตัวนั้นคืออนันต์

คดีหลังใหญ่เปลี่ยนมือเป็นของคนอื่น --- ที่มีศักยภาพเพียงพอจะมาแทนที่อนันต์ ห้องนอน ๘ ห้อง คนรับใช้ ๓ คน และปัญญาประดิษฐ์ประจำบ้าน ๒ ตน ตอนนี้เปลี่ยนเจ้าของ (น่าจะรวมเจ้าหนู ๓ ตัวในครัวด้วย) มองในแง่ดีทอร์นยังมีบ้านหลังเดิมให้ลูกชายวัย ๔๐ ที่กลายเป็นผู้ป่วยติดเตียงได้พักอาศัย

เรื่องราวช่วง ๕ ปีที่ผ่านมาเหมือนความฝัน ทอร์นใช้ชีวิตอยู่ในคดีหลัง อ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ เขาหลีกเลี่ยงไม่สนทนากับหน่วยนับอื่นในคดีหลัง ใช้ว่าเขาไม่อยากผูกสัมพันธ์ แต่เขาไม่อยากล้มรสชาติที่เรียกว่าการจากลา --- เขาตัดสินใจถูก วันที่พวกเขาย้ายออกเหมือนวันธรรมดาวันหนึ่ง ทุกหน่วยนับไม่มีความอาลัย ซ้ำยังมีมนุษย์รับใช้บางคนนิทาในชะตากรรมของอนันต์

"พ่อไปไหนมา!" อนันต์คำรามเมื่อทอร์นเข้ามาในห้อง

"ไปหายากำจัดหนู พ่อเห็นว่าหนูมันเยอะ"

"ผมจะไปเข้าห้องน้ำ ผมเรียกหาพ่อ แต่พ่อก็ไม่รู้ที่อยู่ไหน ---"

"พ่อเข้าใจ ๆ" ทอร์นวางแคปซูลทรงกลมสีขาว ๑๐ เม็ดที่เพิ่งซื้อมาลงบนโต๊ะ ตรงเข้าไปทำภารกิจที่ไม่รู้สึกรังเกียจ --- แต่เหมือนอีกฝ่ายจะรู้สึกอับอาย

"พ่อแล้วพ่อ" อนันต์ออกคำสั่ง ทอร์นรีบจัดอวัยวะและเสื้อผ้าของลูกชายให้เรียบร้อย แม้เขาจะเป็นปัญญาประดิษฐ์รุ่นเก่า แต่กำลังของจักรกลเพียงพอจะพลิกร่างชายวัย ๔๐ ไปมา ให้สามารถเปลี่ยนกางเกงและผ้าอ้อมได้ไม่ยากนัก แรก ๆ อนันต์มีที่ทำขัดขืน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ๒ เดือน พวกเขาเข้าหากันมากขึ้น ภารกิจพวกนี้จึงกินเวลาไม่มากนัก --- อาจเสียเวลาไปบ้างเนื่องจากทอร์นอยากให้มั่นใจว่าร่างกายของอนันต์สะอาดปลอดภัย จึงใช้เวลาตรวจสอบก่อนใส่กางเกงกลับคืน "ขอบคุณ"

คำพูดสั้น ๆ ของลูกชาย สมองกลของทอร์นแปลความหมายว่าลูกชายต้องการขอบคุณ แต่ผู้เป็นพ่อกลับรู้สึกว่าในคำนั้นมีความหมายแฝงอยู่ ด้วยน้ำเสียงและแววตา --- เขายังไม่เข้าใจ แต่เขาเริ่มรับรู้

เป็นเวลาร่วมครึ่งปีที่ทอร์นดูเล่นนันทิไม่ห่าง เขาสังเกตว่าลูกชายเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมราวกับเป็นคนละคน แม้ว่าเมื่อก่อนความสัมพันธ์พ่อลูกจะไม่ทับซ้อนกันดีนัก แต่ก็ไม่รู้รู้สึกเหมือนอริบัวตรงข้ามอย่างทุกวันนี้

"เค็ม!" อนันต์วางช้อนกระทะแตกโตะเสียงดัง

"แต่พ่อก็ทำเหมือนทุกครั้ง"

"มันก็เค็มเหมือนทุกครั้งนั่นแหละ" อนันต์บอกว่าที่ผ่านมามาตนต้องฝืนกิน แต่วันนี้ตนไม่อยากกินแล้ว --- อิม

"ลูกเพิ่งกินไปได้แค่ช้อนเดียวเอง ตอนเช้าลูกก็กินไปนิดเดียว กินชะง่อนยออะ เดียวมี้อหน้า ---"

"ก็บอกว่าไม่กินแล้ว" ช้อนที่เมื่อครู่อยู่บนโต๊ะลอยมากระทะอกของทอร์น แววดตาของอนันต์ฉายประกายรู้สึกสำนึกผิดชั่วขณะ ก่อนจะพลิกตัวเข้า ๆ หันหลังให้กับพ่อ "ผมจะนอน"

ทอร์นนี้ยกยอนไปถึงช่วงเวลาที่เขาทำผิด เขาเคยถูกปาด้วยกระป๋องอลูมิเนียม ขนาดของมันใหญ่กว่าช้อน น้ำหนักของมันก็มากกว่า --- ทำไมวันนี้เขาารู้สึกเจ็บกว่าตอนนั้น

- ๓ -

ทอร์นลองตรวจสอบเงินในบัญชีที่มี เงินเก็บที่อนันต์เคยให้ไว้ช่วงเฟื่องฟูบวกกับเงินที่ได้จากตอนลาออกจากโรงงาน เวลาผ่านไปไม่มียอดโอนเข้า ชำยอดโอนออกยังเพิ่มขึ้นทุกเดือน จนตอนนี้เขาไม่กล้าอัปเดตยอดครั้งสุดท้ายราวกับเกรงว่าเงินที่เหลือจะติดลบ

"ลุง --- ถ้าไม่ทำอะไรก็เขยิบไปหน่อย ผมจะอัปเดตยอด" ปัญญาประดิษฐ์ที่ดูทันสมัยที่รู้ว่าเป็นรุ่นใหม่ที่เอ่ยดังมาจากด้านหลัง ทอร์นเลื่อนตัวให้ชายหนุ่มผิวหนึ่งสังเคราะห์สมจริงมาแทนที่ เพียงแค่แหงนหัวเข้าไปในช่องของตู้อัปเดต เสียงทำการการดังต่อเนื่องระยะหนึ่ง รอยยิ้มพลันปรากฏบนใบหน้า --- วันนี้มีเงินไปเที่ยวแล้ว เจ้าตัวอวดพลางเดินตรงไปยังมอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ "เครื่องไม่เสียนี่นาลุง จะอัปเดตก็ทำได้นี่ ลุงรออะไรอยู่อะ ?"

ทอร์นเลือกไม่ตอบ เสียงรถมอเตอร์ไซค์แล่นผ่านไป จากดังกระหึ่มเหลือเพียงเสียงลมพัด --- และเสียงฟืนเฟืองเอี้ยด ๆ ภายในร่างกายของปัญญาประดิษฐ์เกษียณ

"พ่อไปไหนมา ?" อนันต์ถามทันทีเมื่อทอร์นเข้ามาในห้อง

"ไปซื้อยามาให้ลูกไง คิวมันยาวเลยเสียเวลาไปหน่อย" ทอร์นวางถุงยาที่เพิ่งไปซื้อมาลงบนโต๊ะก่อนเดินตรงไปทางเตียงที่ผู้ป่วยนอนอยู่

"ผมยังไม่ฉี ฉีดถามเฉย ๆ ว่าพ่อไปไหน" วันนี้อันต์ดูสงบ ไม่ไว้วางใจหรือตัดพ้อต่อ
ชะตาชีวิต --- ดูเหมือนสองพ่อลูกจะได้ใช้เวลาคุยกันตลอดวัน

หน่วยบันทึกความทรงจำของทอร์นระบุแม่นยำว่าสถิติสูงสุดที่เขาอยู่กับลูกชายคุยกันยาว
ขนาดนี้คือเมื่อ ๒,๐๙๐ วันก่อน ส่วนมากอนันต์เป็นผู้พูด ลูกชายเล่าถึงเรื่องราวสมัยเด็ก
วีรกรรมของสาวตรี รวมถึงความภูมิใจที่มีทอร์นเป็นพ่อ

"พ่อเป็นอะไรหรือเปล่า ?" อนันต์ถามหลังอนันต์ขยับหัวไหล่บ่อย ๆ

"พ่อว่าไหล่มันฝืด บางทีน้ำมันที่ใช้อาจไม่ค่อยดี"

"นี่ไม่ใช่ น้ำมันที่ผมเคยหาให้พ่อใช้" อนันต์มองไปทางขวดน้ำมันบนตู้

"พ่อเปลี่ยนยี่ห้อ ตัวนี้มันราคาถูกกว่า" ทอร์นไม่จำเป็นต้องปิดบัง เขาคำนวณว่าถ้าใช้น้ำมันยี่ห้อนี้ต่อไป เขาจะประหยัดเงินได้ปีละสามหมื่นบาท --- มีเงินซื้อยาให้อันต์ได้ถึงสามเดือน

"ผมขอโทษนะครับพ่อ พ่อดูแลผมดีมาโดยตลอด ตั้งความหวังว่าสักวันผมจะเป็นฝ่ายดูแลพ่อ แต่ผมกลับ ---" น้ำตาของอนันต์ไหลอาบแก้ม ใบหน้าซูบผอมเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ชายวัย ๔๐ ไม่เหลือเค้าของความทรงหรือความยิ่งใหญ่ ตอนนี้ในสายตาของทอร์นชายตรงหน้าเหมือนกับเด็กชายที่ร้องไห้ตอนหกล้ม

ทอร์นเดินเข้าไปโอบกอดลูกชาย คำสอนของสาวตรีที่บ้านทักไว้สั่งการให้เขาทำเช่นนั้น เขาไม่รู้ว่าความอบอุ่นของปัญญาประดิษฐ์จะแผ่ไปถึงหัวใจของอนันต์หรือไม่ มีอหยาบกร้านที่เคยล้มผัสกระป๋องอลูมิเนียมตบแผ่นหลังของลูกชายเบา ๆ ลูบขึ้นลงช้า ๆ เขารับรู้ถึงความขึ้นบริเวณไหล่อันเกิดจากของเหลวที่ร่างกายมนุษย์หลั่งออกมาเมื่อเจ็บปวดหรือเศร้าใจ ทอร์นพูดช้า ๆ --- ไม่ต้องร้องนะลูก

"ผมขอโทษที่เป็นลูกที่ดีไม่ได้ ผมดูแลพ่อไม่ได้อีกแล้ว ผมไม่อยากเป็นภาระของพ่อ พ่อเสียเวลากับผมมามากพอแล้ว ปล่อยผมไปเถอะนะพ่อ อย่างน้อยพ่อจะได้อิสรภาพคืนไปไม่ต้องอยู่กับคนที่พิกลพิการแบบนี้" อนันต์กอดทอร์นไว้แน่น แน่นจนรู้สึกเหมือนลูกชายกลัวว่าจะไม่ได้กอดเขาอีก

"ไม่เป็นไรนะลูก พ่อจะดูแลลูกตลอดไป" ทอร์นยิ้ม สองมือยังโอบกอดลูกชายไว้ เขาไม่คิดผลจากอ้อมกอดนี้ บางทีเขาอยากใช้เวลาหยุดนิ่ง --- เขาและลูกจะได้กอดกันไปตลอดกาล

หนูในบ้านยังคงมี แต่เหมือนจะลดปริมาณลง ยากำจัดหนูที่โพรยไว้รอบบ้านมีประสิทธิภาพดีกว่าที่คิด

ชั้นวางอัฐิขนาด ๑๒ ชั้นตระหง่านเด่น หากเป็นช่วงเทศกาลระลึกถึงผู้วายชนม์สถานที่นี้จะคับคั่งไปด้วยนานาหน่วยนับ แต่เวลานี้มีเพียงทอร์นคุกเข้าเพียงลำพัง นับจากชั้นล่างขึ้นมา ๒ ชั้น ช่องที่เคยว่างตอนนี้บรรจุอัฐิของอนันต์ ลูกชายเพียงคนเดียวของปัญญาประดิษฐ์ที่เคยมีสื่อมวลชนมากมายขอสัมภาษณ์ แต่ปลายทางกลับไม่มีใครเหลียวแลแม้แต่หน่วยนับเดียว ทอร์นยังรู้สึกเหมือนอ้อมกอดในวันนั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ทั้งที่เวลาผ่านไปร่วม ๑ สัปดาห์แล้ว งานฉาบปูนกิจเล็ก ๆ จัดเพียง ๑ คืน ไม่มีแขกมาร่วมพิธี เนื่องจากทอร์นไม่ได้แจ้งข่าวการสูญเสียนี้กับใคร เขาเลือกระบบฉาบปูนจ้อออนไลน์ ส่วนหนึ่งต้องการประหยัดค่าใช้จ่าย จัดงานที่วัดมีค่าใช้จ่ายสูงเกินความจำเป็น เหมาะกับผู้ที่ต้องการให้แขกเหรื่อและเครือญาติเห็นความจริงรักภักดีที่ทายาทมีต่อผู้เสียชีวิต --- ไม่ใช่เรื่องจำเป็นกับพวกเราสองพ่อลูก

"เอาไว้พ่อจะมาหาใหม่ละ" ทอร์นลูบโกศบรรจุอัฐิของลูกชายเป็นครั้งสุดท้ายก่อนดันเข้าไปในช่องว่าง ประตูอัตโนมัติเลื่อนปิดเป็นสัญญาณราวกับกั้นระหว่างโลกคนเป็นและคนตาย --- เวลานี้ทอร์นไม่รู้สึกลัวความตายนักแล้ว อาจด้วยว่าเขาเห็นคนตายมา ๓ ชีวิตแล้ว --- คຸນชิน จนพูดได้เต็มปากว่าแม้รຸ່งนี้เขาไม่อาจเคลื่อนไหวได้ก็หาได้เป็นกังวลไม่

เมื่อเดินออกมานอกโรงแรมอัฐิ ทอร์นตั้งใจกลับบ้าน วันนี้เขาอยากพักผ่อน เพียงแค่เดินกลับนับว่าเพียงพอที่จะซึมซับแสงอาทิตย์ หากสมองกลของเขาคำนวณไม่ผิด เมื่อกลับถึงบ้านพลังงานจะบรรจุเต็มพอดี ร่างกายยังคงขยับได้ฝืด ๆ เสียงเอี้ยดฮึดเมื่อก้าวขาเริ่มฟังคຸນหูตอนแรกทอร์นรู้สึกรำคาญ แต่ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนเสียงนั้นเป็นเพื่อนชวนคุย บางทีหากเลือกได้ อนันต์อาจขอเดินไม่คล่องแบบนี้ดีกว่าเดินไม่ได้จนวันสุดท้ายของชีวิต --- เรื่องมันผ่านไปแล้ว จะแก้ไขอะไรคงไม่ได้

"วันนี้ไม่ชื้อยากลับบ้านน้อยหรือ ?" เสียงทักดังขึ้นจากบริเวณปากซอย

ร้านขายของสารพัดมีทุกสิ่งอย่างให้เลือกสรร ปัญญาประดิษฐ์วัยเดียวกับทอร์นร้องถามอย่างเป็นกิจวัตร หายากที่ปัญญาประดิษฐ์จะพัฒนาตัวเองจนเป็นเจ้าของกิจการ --- เท่าที่ทอร์นเคยเห็นก็มีเพียงเจ้าของร้านนี้

"วันนี้มียากำจัดหนูสูตรใหม่มานะ แรงกว่าเดิม แต่ปลอดภัย รับรองว่าตายแค่หนู สิ่งอื่นกินเข้าไปจะแค่ท้องเสียเท่านั้น"

"ไม่ละ" ทอร์นปฏิเสธ

"อ้าว --- หนูหมดบ้านแล้วหรือ"

"เปล่า แค่ไม่จำเป็นต้องใช้แล้ว"

อีกไม่กี่ก้าวทอร์นจะถึงบ้าน วันนี้เขาอยากพักผ่อน บางทีพุ่มนี้ที่โรงงานผลิตอาหารสำเร็จรูปอาจยังมีตำแหน่งว่างอยู่

ผู้เขียน

ชัยวัฒน์ จงมันวัฒนา